

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1847/2021
23.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радисав Николић, адвокат у ..., против туженог Унитраг ДОО из Ужица, чији је пуномоћник Надежда Миливојевић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2666/20 од 03.02.2021. године, у седници већа од 23.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2666/20 од 03.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 549/19 од 08.09.2020. године одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да исплати тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете због некоришћења скупа возила износ од 53.955,25 евра са законском затезном каматом и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 236.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2666/20 од 03.02.2021. године одбијена је жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, привредно друштво, чији је тужилац сувласник, закључило је 2007. године, као прималац лизинга, два уговора о финансијском лизингу са даваоцима лизинга чији је предмет скуп возила - тегљач и полуприколица. Прималац лизинга је са туженим, уз сагласност давалаца лизинга, 2008. године закључио уговоре о преузимању дуга на основу којих је тужени преузео сва прва и обавезе из уговора о финансијском лизингу.

Тужилац и тужени су закључили усмени споразум према којем ће тужилац радити за туженог као возач предметног скупа возила на пословима које тужени обезбеди, а из остварене накнаде за услугу превоза ће се подмиривати лизинг рате, зараде, одржавање возила, путарине, други трошкови и провизија тужиоца од 7% од уговорене накнаде за превоз.

Парничне странке су 30.05.2012. године закључиле споразум о вансудском поравнању којим се тужилац обавезао да исплати туженом на име дуга за скуп возила и по основу целокупног пословног односа износ од 15.000,00 евра у ратама од по 1.500,00 евра почев од 01.05.2014. године, до када је тужени требало да исплати све лизинг рате. Поравнањем је предвиђено да уколико тужилац задоцни са исплатом две узастопне рате или уколико до истека лизинга повећа свој дуг према туженом, целокупна обавеза тужиоца доспева одједном, а тужени је овлашћен да скуп возила врати даваоцу лизинга и евентуалне додатне трошкове стави на терет тужиоца.

Након што је отплатио лизинг у целости, тужени је 01.05.2014. године скуп возила регистровао на своје име јер му тужилац није исплатио дуг из пословног односа. Скуп возила је све време у државини тужиоца.

Правноснажном пресудом Основног суда у Ужицу П 589/15 од 26.03.2018. године обавезан је АА да привредном друштву Унитраг ДОО исплати на име дуга из целокупног пословног односа износ од 27.120,73 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате и утврђено је да је АА власник предметног скупа возила, тегљача и полуприколице, а Унитраг ДОО је обавезан да дозволи регистрацију возила на име АА. Пресуда је постала правноснажна 15.05.2019. године.

Према налазу и мишљењу вештака висина штете због некоришћења предметног скупа возила у период од 01.04.2014. године до 01.05.2019. године износи 53.955,25 евра.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев није основан јер у периоду од 01.04.2014. године до 01.05.2019. године тужилац није био власник предметних возила, а поред тога је скуп возила био у његовој државини.

Ревизијске наводе којима се указује на погрешно утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није разматрао јер, према члану 407. ЗПП, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није разлог за изјављивање ревизије.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права. Тужилац у периоду за који се тужбом захтева накнада штете, од 01.04.2014. године до 01.05.2019. године, није био власник предметног скупа возила, већ је власник постао 15.05.2019. године. Поред наведеног, скуп возила је све време био у државини тужиоца. Сходно наведеном, тужбени захтев за накнаду штете у смислу члана 269. у вези чланова 154. става 1, 158, 185. и 189. ЗОО није основан.

Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези члана 153. ЗПП, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у овом поступку.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић